

"Neodchádzajte, bez vás je tu veselšie...!"

(poviedka)

Stojím na dvore a pozorujem oblaky. Vždy ma fascinovalo, ako sa dokážu rýchlo pohybovať a meniť svoj tvar. To, ako sú raz na jednej strane zemegule a raz na druhej. Dokonca som si raz priala, aby som sa vyparila a premenila sa na oblak. Precestovala by som celý svet a potom by som sa v podobe dažďa vrátila a žila si ďalej, akoby sa to ani nebolo bývalo stalo. Zo zamyslenia ma vytrhli prichádzajúci hostia.

„No tak! Nestoj tam a pod' mi pomôcť!“, zakričala pod nákladom tašiek zhrbená teta Milka od bránky. Ako každý rok, na moje narodeniny, nesie tašku plnú ovocia, zeleniny, buriny, ktorej vraví bylinky, zaváranín a domácich klobások bizarnej chuti. S milým úsmevom plným nadšenia mi podá tašku.

„Karolko robil klobásky. Tento rok si dal obzvlášť záležať. Aj keď mu padlo trochu viac korenia. Ale nám to vadiť nebude, že?“ otiera si spotené líca i čelo a dlane potom o boky, ako doma.

Prečo mi to hovorí každý rok, netuším. Každý z našej rodiny vie, že klobásky nejedávam, neznášam a ich výrobu neuznávam, lebo mi prídu nechutné a každý predsa vie aj to, že Karolko nie je majster vo výrobe údenín, ba dokonca, je úplne nemehlo a všetky jeho výrobky končia v zažívacom trakte sliepok.

„Ocino bude rád,“ hovorím s neskrývaním sarkazmom v hlase, „A ešte babka, tá bude úplne nadšená!“ neuberám na irónii. Teta Milka sa len pousmeje, chytí za ruku svojho vo všetkom strateného Karolka a krivkajúc na jednu nohu, prechádzajú svorne dozadu do altánku.

Tam už čakajú teta Evka a Dadka, jedna druhej a tretej prichádzajúcej ako z oka vypadnuté. Ešteže majú všetky okuliare, tak nemajú kde padať. Nosia ich svorne na špičke nosa, aby sa dívali poza ne. Inak by padali... Skrátka rodina.

Ocino sa s hlasným babkiným návodom pokúša otvoriť šampanské, ktoré má, vraj, tentokrát nejaký neposlušný korok. Ako aj každý rok. Nenápadne totiž mieri vždy - niekam. A trafi - niekoho. Keď sa mu to konečne podarí, zátka letí priamo do pohára tety Dariny a obodkováva jej nové tesné sačko. Teta následne oprská útočníka slovami. Babka sa prežehnáva.

„Vidím, že tvoje schopnosti s otváraním šampanského sa nezlepšili! Od vojny si toho asi dost' zabudol! Čím si starší, tým si... ale strieľaj si už konečne z niekoho iného!“, kričí teta Milka aj s hurónskym smiechom. Nuž, každoročne sa ocinovi "nedarí" poriadne otvoriť fľašu. Vždy, keď je u nás nejaká oslava, tak sa stane vtipná príhoda s otváraním alebo prípadným rozbitím celej fľaše, čo už až také vtipné nie je. Za neutíchajúceho smiechu sa konečne dostávame pod altánok, kde si teta Milka s fukotom sadá, krúti hlavou a ráta šampusové mapy. Takú vzorku má vždy iba jeden z rodiny. Väčšinou ona. Jej stopäťdesiat kíl strednej postavy je ťažko netrafiť.

„Pozrite, teta doniesla zásoby, nedá si niekto predjedlo?“ zdviham provokačne tašku a s významným pohľadom ju ukazujem celému osadenstvu. Babka sa zas prežehnala.

„Dúfam, že Karolko nerobil zase jeho slávne klobásky. Minulý rok nám zdochlo päť sliepok. A vieš, tento rok sa mi nechce kupovať nové,“ poznamenáva s kyslým úsmevom. Pri stole nastáva ticho, prerušované pokusmi zadržať smiech. Usudzujem, že je ten správny čas nenápadne zaniest' neželaný darček do kuchyne a tam ho trošku zapatrošiť. Beriem z kredenca ešte jeden pohár a vraciam sa von.

„Ale, ale, ty asi niekoho čakáš, mladá dáma, však?“ zamieriava Milka nový sklenený prírastok na stole a veľavýznamne žmurká všetkými štyrmi očami. V okuliaroch na telku síce nič nevidí, ale vraj jej uberajú roky. Mne jej humor uberá z trpezlivosti, lebo viem, ako začne rýpať aj babka. O svadbe a veku a o tom, ako sama stihla všetko do osemnástky. Ani sa nemusíme pýtať, čo všetko, životopis nám opakuje pri každej oslave. Zaujímavé, že nie vždy ten istý...

Každoročná tradícia je vopred jasná. A aj hlasná. Najskôr sa gratuluje potom sa pogruluje. Ugrilovaní sme všetci, najmenej mäso, lebo končí na táckach skôr, ako by sa patrilo, toľko kuchárov vždy nedopečie mäso. Ale prekorení, presolí aj prepolieva pivom, lebo vraj to je najlepšie na údenie klobások na grile. Tak vraví Karolko a on sa v klobáskach vyzná. Škoda, že negrilovávame klobásky. Prečo asi?! A nakoniec torta. Po hromadnej gratulácií a slzách mojej mamy sprevádzaných slovami, ako som rýchlo narástla, ako zmocnela, ako... skrásnela, zmúdrela, zošikovnela, to nikto nepovie! Sadáme si a prípravu zvyšného mäsa nechávame neprezieravo na dvoch „schopných“ chlapoch. Presnejšie ocinovi a Karolkovi. S neskrývaním záujmom pozorujem, ako sa Karol snaží zapáliť uhlie v grile bez tekutého podpaľovača. Po piatich minútach jeho márných pokusov a zmäteného pohľadu, ho ocino odláka do vonkajšej kuchynky pod zámienkou, aby zbehol po ďalšie mäso. Drevo horí za menej ako minútu. Karolko sa šťastne smeje a tleska si. Žiaľ, našiel v kuchyni svoje klobásky.

Po ďalšej pol hodine sme prejedení a všetci čakajú nato, aby som začala rozbaľovať darčeky. Vedia prečo. Jedna z tradícií, ktorú neznášam. Všetci na mňa civia s očakávaním a dúfajú v nadšenú reakciu. Chytám do rúk prvý darček. Zisťujem, že je v ňom poukaz na knihy. Pozriem na tetu Dadu.

„Ďakujem. Ty sa vždy trafiš!“ poviem.

O chvíľu mám pri sebe ďalšie darčeky v podobe trička, kabelky, nových slúchadiel a kozmetickej sady. Oj, koľká kreativita. Ostáva posledný darček. Je od tety Milky. Toho sa vždy bojím najviac. Ako jej Karolko nevyniká v robení klobások, ona nevyniká vo výbere darčiekov. Minulý rok mi dala sadu na výrobu masla, predtým sadu na presádzanie plánt a rok predtým? Čističku kameňov. Kto normálny si doma čistí kamene? Ja k tým ľuďom určite nepatrím. Tým som si istá.

S obavami otváram darčkovú tašku. Keď zisťujem, čo je vo vnútri, len nechápavo krútim hlavou. Po pár sekundách z tašky vyťahujem knihu s nápisom „Ako nato alebo ako zamedziť predčasnému rodičovstvu“. So svojim zarazeným pohľadom ukazujem darček ostatným.

„No, myslím, že si si mala nechať účtenku, drahá,“ poznamená teta Evka, hrdá na svoju darčkovú kozmetickú sadu. Čo tam po tom, že pánsku. Okuliare na telku v drogérii veľa neporadia.

„Tak je to možno, čiastočne, aj by sa dalo povedať...využiteľné,“ začnem slušne, „Ale ja si myslím, že som dosť informovaná,“ oznamujem všetkým, aby nebol niekomu nenapadlo takýto, alebo jemu podobný darček ešte niekedy v živote kúpiť. To budem radšej leštiť kamene.

Po darčkoch je na rade torta. Mamina nesie pyšne svoje dielo na priesvitnom podnose. Ako vždy sa prekonala. Čokoládová torta s jahodami a dvomi sviečkami.

„Len dve sviečky? Nemyslíš si, že je to nejako málo, mamina?“ opýta sa ocino.

„Osemnásť sviečok som nemala, tak som chcela pôvodne dať len jednu. Ale dnes ráno som pri upratovaní našla na dne starého hrnca ešte túto jednu. Je to málo? Jeden, jedna, jedno to je málo! Dve, to už je niečo! To už môže byť aj rodina!“ žmurkne na mňa alebo skôr na moju antikoncepčnú knižku. Babka sa prežehnáva.

Usmievam sa. Na malú - veľkú rodinu. Karolko skúma dymiaci gril, ocino sa snaží napchať štupeľ späť do fľašky, babka mu kibicuje, tety sa nehanbia naložiť si tretiu porciu torty. Ocino nenápadne skrýva prihorené klobásky pod ríbezľové kríčky a mamina je zase niekde v snoch o malom dievčatku, ktoré už malé vôbec nie je. Zakaždým si na mňa nájdu čas a prídu. Klobásky, čudné darčeky a oni.

„Dve sviečky stačia, ale...“

Stanislava Pilátova

1.9. 2001, 18-ročná

Viedla: Zuzana Martišková

